

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobkyně: **L. T. L.**, nar., státní příslušnost, zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2018, č.j. CPR-20142-24/ČJ-2016-930310-V237,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Shora specifikovaným rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Odboru cizinecké policie (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 15.7.2016, č.j. KRPJ-76798/ČJ-2016-160022-SV tak, že doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla změněna ze dvou let na 1 rok. Ve zbylé části bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní

vyhoštění a doba, po kterou ji nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 2 roky.

II. Žaloba

Žalobkyně především namítala, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s ustanovením § 2, § 3, § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a § 119 odst. 2 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Své námitky konkretizovala tak, že byl porušen i čl. 11 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“). Dle tohoto článku členské státy mohou v individuálních případech z humanitárních důvodů upustit od vydání zákazu vstupu nebo tento zákaz zrušit či pozastavit. Otázka upuštění od vydání zákazu vstupu však nebyla zvažována. Toto ustanovení je přitom nutno chápat tak, že zakládá právo jednotlivce, aby otázka upuštění od zákazu vstupu z humanitárních důvodů byla příslušným orgánem členského státu přinejmenším zvážena.

V posuzovaném případě je zřejmé, že existují humanitární důvody volající po mírném přístupu policie při rozhodování o zákazu vstupu. Žalobkyně sice učinila svobodné rozhodnutí obrátit se na zprostředkovatele, který ji měl zajistit cestu do Německa, avšak dále ztratila nad svým osudem kontrolu. Byl ji odebrán cestovní doklad, nebylo s ní konzultováno, zda a jakým způsobem bude cesta probíhat, jakým způsobem dojde k překročení hranice. Nevěděla ani, že cesta povede přes ČR a ke vstupu na území států EU dojde neoprávněně, tj. zprostředkování nebude zahrnovat obstarání víza. Po celou dobu pobytu byla žalobkyně v postavení oběti obchodu s lidmi. Byla nucena pobývat na různých převaděčích určených místech, nebylo ji umožněno kontaktovat žádné orgány či organizace, které by ji v její situaci pomohly. Závěrem uvedla, že i když v době rozhodování policie pobývala na území ČR neoprávněně, pak uložení zákazu vstupu na dva roky je nutné považovat za těchto okolností za nepřiměřeně přísné. V souladu s citovaným čl. 11 odst. 3 návratové směrnice by přitom mělo být upuštěno od zákazu vstupu.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření zejména odkázala na své rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti

(ex offio), a vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 119 a odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobýval-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,*

Podle § 119 a odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobýval-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

Soud k věci uvádí, že správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoliv sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, publikovaný pod č. 1164/2007 Sb. NSS).

V rozhodnutí o správním vyhoštění pak správní orgán podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví dvě lhůty (doby): jednak dobu k dobrovolnému vycestování z území a jednak dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.

Podstatou lhůty pro vycestování z území je přimět cizince, aby v určité době dobrovolně opustil území. Délka této lhůty se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu zpravidla pohybuje v rozmezí 7 až 60 dnů a je stanovena s přihlédnutím k okolnostem řešeného případu. Obdobnou úpravu obsahuje i čl. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“). Smyslem stanovení této lhůty je přimět cizince k samovolnému opuštění území členských států Evropské unie, aniž by k tomu musel být státními orgány donucován.

Oproti tomu doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie (tzv. *re-entry ban*) podle § 119 zákona o pobytu cizinců s ohledem na závažnost narušení veřejného pořádku cizincem a skutkové okolnosti konkrétního případu vyjadřuje dobu, po níž je cizinci znemožněn zpětný návrat na území členských států Evropské unie. Doba zákazu vstupu se stanoví i s ohledem na jednání cizince, kterého se v minulosti dopustil a jeho nebezpečnost pro společnost. V souladu s čl. 11 odst. 2 návratové směrnice by délka doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, měla být stanovena po řádném uvážení všech významných okolností jednotlivého případu a v zásadě by neměla překročit pět let. Pětiletá doba zákazu vstupu by mohla být překročena, představuje-li dotčený státní příslušník třetí země vážné ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo národní

bezpečnosti. Doba zákazu vstupu tak představuje časový úsek, v němž se cizinec nesmí na území členských států Evropské unie vrátit v důsledku uloženého správního opatření.

Soud k věci dále uvádí, že i porušení pravidel cizineckého práva spočívající v prvním krátkodobém pobytu na území ČR lze považovat za narušení veřejného zájmu, které může být obecně vzato důvodem k vyhoštění cizince. Za přistoupení dalších mimořádných okolností (skutečností znamenající vzhledem k dosavadnímu způsobu života cizince – bezproblémové „imigrační a „trestní“ historii – a k rodinným vazbám na území ČR vážný zásah do rodinného a soukromého života cizince) výjimečně nemusí vést k závěru, že by v daném konkrétním případě by vyhoštění představovalo opatření neproporcionální (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015, č.j. 2 Azs 135/2015-35 nebo ze dne 3 června 2011, č.j. 5 As 39/2011-58).

Žalobkyně při pohovoru především uvedla, že bydlí ve Vietnamu společně s manželem a dvěma dětmi. Manžel pracoval v Rusku, avšak ze zdravotních důvodů musel ukončit práci a vrátit se. Žalobkyně podnikala nejprve s elektronikou a poté s textilem, ale zkrachovala. Rodina se dostala do velice tíživé situace. Chtěla odjet pracovat do Německa. Kontaktovaly ji osoby, které převádějí lidi do zahraničí. Nejprve letěla do Ruska, poté odjela v osobním autě před hranice Ukrajiny. V noci přešla lesem hranice na Ukrajinu. Následně den zůstala v nějakém domě, přičemž dále už neví, přes jakou zemi cestovala. Jela taxíkem a v nákladním prostoru. Musela odevzdat cestovní doklad i SIM kartu z telefonu. Poté šli pěšky až do domu, kde musela být sedm dní. Vedly je osoby, které měly na hlavách kukly. Pak jela v dodávce a potom pěšky. Pak byli v nějakém domě a to už byla Česká republika. Odtud jeli v dodávce, přesedli do dalšího auta a to už je kontrolovala policie. V ČR ani v EU žádného příbuzného nemá.

Žalobkyně především argumentovala čl. 11 odst. 3, věta třetí, návratové směrnice, podle níž členské státy mohou v individuálních případech z humanitárních důvodů upustit od vydání zákazu vstupu nebo tento zákaz zrušit či pozastavit.

Dle čl. 11 odst. 3 *Členské státy zváží zrušení nebo pozastavení zákazu vstupu, může-li dotčený státní příslušník třetí země, na kterého se vztahuje zákaz vstupu vydaný podle odst. 1 druhého pododstavce, prokázat, že opustil území členského státu plně v souladu s rozhodnutím o navrácení.*

Na oběti obchodování s lidmi, které obdržely povolení k pobytu podle směrnice Rady [2004/81/ES](#) ze dne 29. dubna 2004 o povolení k pobytu pro státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou oběťmi obchodování s lidmi nebo obdrželi pomoc k nedovolenému přistěhovalectví a kteří spolupracují s příslušnými orgány^[11], se zákaz vstupu nevztahuje, aniž je dotčen odst. 1 první pododstavec písm. b) a za předpokladu, že dotčený státní příslušník třetí země nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo národní bezpečnost.

Členské státy mohou v individuálních případech z humanitárních důvodů upustit od vydání zákazu vstupu nebo tento zákaz zrušit či pozastavit.

Členské státy mohou v individuálních případech nebo v určitých kategoriích případů zrušit či pozastavit zákaz vstupu z jiných důvodů.

Soud nejprve k věci uvádí, že žalovaný se ve svém rozhodnutí možnou aplikací čl. 11 odst. 3 návratové směrnice zabýval, a to na str. 5 rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že

v posuzovaném případě humanitární důvody neexistují. Soud souhlasí s jeho názorem, že případ žalobkyně nelze podřadit pod humanitární důvody dle čl. 11 odst. 3 návratové směrnice. Dle názoru soudu lze pod takové humanitární důvody podřadit např. osoby těžce postižené či těžce nemocné, s vysokým věkem či přicházející z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Mezi humanitární důvody pak nelze podřadit obtíže a útrapy žalobkyně při cestě z Vietnamu do České republiky. Žalobkyně přitom ani nebyla v postavení oběti obchodu s lidmi, tak jak jej definuje Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/36/EU ze dne 5. dubna 2011, o prevenci obchodování s lidmi, boji proti němu a o ochraně obětí, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2002/629/SVV (ta byla implementována i do trestního zákoníku). V článku 2 této směrnice jsou upraveny trestné činy související s obchodováním s lidmi. Dle čl. 2 odst. 1 *členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění trestnosti těchto úmyslných jednání za účelem vykořisťování: najímání, převoz, převod, ukrývání nebo příjem osob, včetně výměny či předání kontroly nad těmito osobami, za použití hrozeb, síly či jiných forem nátlaku, únosu, podvodu, klamu, zneužití moci či zranitelného postavení nebo poskytnutím či obdržením platby či výhod s cílem získat souhlas osoby, jež má kontrolu nad jinou osobou.* Dle odstavce 2 *zranitelným postavením je taková situace, v níž dotčená osoba nemá jinou skutečnou nebo přijatelnou možnost, než podvolit se zneužívání.* Dle odstavce 3 *vykořisťování zahrnuje přinejmenším zneužívání prostituce jiných osob nebo jiné formy pohlavního vykořisťování, nucenou práci či služby, včetně žebření, otroctví či praktiky podobné otroctví, nevolnictví nebo využívání jiných osob k trestné činnosti či odebrání lidských orgánů.* Dle čl. 11 preambule návratové směrnice *s cílem reagovat na aktuální vývoj v souvislosti s obchodováním s lidmi obsahuje tato směrnice širší pojetí toho, co by mělo být považováno za obchodování s lidmi, než rámcové rozhodnutí 2002/629/SVV, a zahrnuje další formy vykořisťování.* V kontextu této směrnice by mělo být nucené žebření považováno za formu nucené práce nebo nucených služeb ve smyslu definice uvedené v Úmluvě Mezinárodní organizace práce č. 29 o nucené nebo povinné práci z roku 1930. Definice pojmu „obchodování s lidmi“ se vztahuje na využívání jiných osob k žebření, včetně využívání k žebření závislé osoby, která je obětí obchodování s lidmi, pouze v případě, že tato činnost vykazuje všechny znaky nucené práce či nucených služeb. V souladu s příslušnou judikaturou by měla být platnost jakéhokoli možného souhlasu s vykonáváním takové práce nebo takových služeb posuzována na individuálním základě. Pokud se však jedná o dítě, jakýkoli případný souhlas by nikdy neměl být považován za platný. Výraz „využívání k trestné činnosti“ by měl být chápán jako využívání jiných osob k páčání mimo jiné kapesních krádeží, drobných krádeží v obchodech, obchodování s omamnými látkami a dalších podobných činností, které podléhají trestním sankcím a představují způsob finančního obohacení. Tato definice se vztahuje i na obchodování s lidmi za účelem odebrání lidských orgánů, které představuje závažné porušení lidské důstojnosti a tělesné integrity, jakož i na další jednání, jako jsou například nezákonná osvojení nebo nucené sňatky, jestliže naplňují skutkovou podstatu obchodování s lidmi. Ze shora uvedeného plyne, že oběti obchodování s lidmi jsou především v oblasti prostituce, sexuálním průmyslu, vykořisťování pracovní síly (např. odvětví stavebních prací, zemědělství nebo práce v domácnosti), případně i v dalších oblastech zmíněných v čl. 2 odst. 3. Případ žalobkyně však nespadá pod oběti obchodování s lidmi.

Žalobkyně dále namítala, že uložení zákazu vstupu na dva roky je nutné považovat s ohledem na okolnosti za nepřiměřeně přísné. Soud k tomu předně uvádí, že rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně změněno a doba, po kterou nelze

umožnit vstup na území členských států, byla nově stanovena v délce 1 roku. Soud pak pro úplnost k věci uvádí, že žalobkyně byla postižena za jednání uvedená v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž i za jedno takové jednání lze cizinci vstup zakázat až na 3 roky. Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. *„samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38; příst. na www.nssoud.cz). Doba, na kterou lze stanovit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, byla v zákoně stanovena podle závažnosti jednání cizince. Tam, kde je to vhodné, je připuštěna úvaha omezená požadavkem přiměřenosti důvodu pro správní vyhoštění a důsledků tohoto vyhoštění. Např. je nutno brát do úvahy skutečnost, že cizinec vede skutečný rodinný život na území a se státem, jehož je státním příslušníkem, jej ve skutečnosti nic nespojuje. Respektování rodinného života přitom musí někdy převážet nad požadavkem ochrany veřejného pořádku. V posuzovaném případě tomu tam nebylo, neboť žalobkyně takovou skutečností netvrdila a ani netvrdí. Správní orgán dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území České republiky, stanovil tedy v nižší sazbě rozpětí, přičemž ji stanovil za dvě jednání vymezené v ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Závažnost spáchaného deliktu, když žalobkyně pobývala na území ČR krátkodobě poprvé neoprávněně, nebude vysoká. Na opačnou stranu vah je však třeba dát ochranu soukromého a rodinného života cizince, která je dotčena uložením správního vyhoštění. Zde je nutno uvést, že zde žádný zásadní zásah do uvedených práv cizinky nenastal. Žalobkyně pobývala na území České republiky jen krátce, nelze pak předpokládat založení podstatných soukromých a rodinných vztahů, navíc ani vznik takových vztahů neuvádí. Stejně tak byl zohledněn věk žalobkyně, její zdravotní stav či společenské a kulturní vazby (které na území ČR nemá). I sama žalobkyně při výslechu ve správním řízení uvedla, že neexistují žádné důvody bránící jejímu vycestování do domovské země. S ohledem na vše výše uvedené soud neshledal nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění.

Soud závěrem pro úplnost uvádí, že *„[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, publ. pod č. 864/2006 Sb. NSS, či obdobně též rozsudky ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS, ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 249/2015 – 32, či ze dne 30. 9. 2016, č. j. 2 Azs 162/2016 – 22). Obdobně též Evropský soud pro lidská práva se v rozsudku velkého senátu ze dne 5. 10. 2000 ve věci *Maaouia proti Francii*, stížnost č. 39652/98 (dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int/>) vyslovil tak, že přijetím čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy, který obsahuje specifické záruky týkající se řízení o vyhoštění cizinců, daly státy jasně najevo svou vůli nezahrnovat tato řízení do pole působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele, ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Pro uložení

správního vyhoštění tudíž není podstatné, zda se cizinec daného jednání dopustil zaviněně, či nikoli (již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 3 Azs 138/2016 – 41, ze dne 11. 11. 2015, č. j. 3 Azs 67/2015 – 43, či ze dne 30. 8. 2016, č. j. 8 Azs 108/2016 – 45). Rovněž je třeba připomenout, že konstrukce § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí, správnímu orgánu tedy nenáleží diskreční oprávnění. Vzhledem k tomu, že neoprávněný pobyt žalobkyně na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgánu z mantinelů správního uvážení (srov. již zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 138/2016 – 41 a č. j. 3 Azs 67/2015 – 43).

Soud k věci závěrem uvádí, že žádné z práv v Listině uvedených nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, takové právo je dáno pouze občanům České republiky (čl. 14 odst. 4 Listiny). *„Je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, vpustí či nevpustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Jak již bylo shora uvedeno, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje. Pouze občanům České republiky je garantováno právo na svobodný vstup na území“* - viz usnesení ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, obdobně též usnesení ze dne 8. 11. 2006, I. ÚS 394/06, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, nebo ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04, vše dostupné z <http://nalus.usoud.cz>. Soud k tomuto dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.05.2015, č.j. 9 Azs 71/2015-35, ve kterém uvádí: *„Ač se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Smyslem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců je snaha zamezit dalšímu pobytu cizince, který na území pobývá bez víza či bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Pro správní vyhoštění je dostačující zjištění o neoprávněnosti pobytu; důvody, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu irelevantní a jejich nezohlednění nelze interpretovat jako výraz přepjatého formalismu při aplikaci práva (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69, a ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22).“*

V. Náklady řízení

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. června 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.